

## Alleen met mooi weer

Mijn telefoon gaat. Ik zie wie het is, en noem mijn naam.

‘Hallo Mathilda.’ Hij praat een beetje zangerig. ‘Met Gerrit, hoe is het ermee?’

‘Hoi Gerrit. Goed, en met jou?’

‘Ook goed, zeg schat luister eens, het is nu mooi weer en ik kan naar je toe komen.’

‘Ja dat is prima, kom maar. Hoe laat denk je dat je er kunt zijn?’

‘Nou, ik moet me eerst nog even aankleden, want ik loop nog lekker in mijn blootje. Even iets eten en dan ga ik weg.’

‘Denk je dat twaalf uur gaat lukken?’

‘Het is nu kwart over tien... ja dat zal ik wel halen, toch?’

Ik negeer het vraagteken: ‘Oké, tot straks dan.’

‘Ja, dááág, tot zo.’

Bij Gerrit heb ik gemengde gevoelens. Hij betaalt mij altijd een bedrag voor driekwartier massage, maar in de praktijk komt het erop neer dat hij zeker anderhalf uur bij me binnen is. Het is op een of andere manier zo gegroeid en ik kan het niet over mijn hart verkrijgen om hem er na driekwartier uit te gooien. Ik heb een zwak voor hem. Hij heeft een lichamelijke beperking en loopt daardoor slecht. Daarom vervoert hij zichzelf per scooter. En er is iets vreemds aan hem, ik kan er niet echt de vinger op leggen. Daarbij heb ik van hem begrepen dat hij begeleid woont. Omdat hij met kou of regen en wind de rit niet wil maken, zie ik hem alleen met mooi weer.

Het is twee minuten voor twaalf. Ik zie voor de deur iets bewegen en gluur door de lamellen. Het is Gerrit, die zijn scooter

mobiel naast het tuinhok zet. Net als anders heeft hij ook nu weer van alles bij zich. Het lijkt er meer op alsof ik een vriend op bezoek krijg. Na een paar minuten belt hij aan. Ik doe open en hij begint meteen druk te praten: 'Hallo, ik ben nog even naar de markt geweest en heb haringen meegenomen!' Hij strompelt naar binnen. Ik ben altijd doodsbang dat hij valt, maar dat gebeurt op het nippertje niet, zo lijkt het. Hij zet zijn tasjes op de grond, doet zijn jas uit en ploft neer in een stoel. 'Hè, hè, het is altijd een hele reis hoor, enne, ik was nog even verdwaald hiero. Ik stond voor een andere deur.'

Ik schrik. 'Waar was je dan terechtgekomen?' Wat mij betreft hoeven de burens niet te weten waar ik me hier mee bezighoud.

'Ik zat in de straat hiernaast en heb daar aangebeeld. Daar was ook een nummer 38.'

Lieve help, nummer 38? Wie woont daar? 'Heb je iemand gesproken?'

'Nee, er werd niet opengedaan. Gelukkig zag ik ineens dat ik fout zat en wist ik weer dat ik om de hoek moest zijn.'

Goddank. Geen idee wat hij gezegd zou hebben als er wel iemand had opengedaan.

Er komt een plastic tasje op tafel. Daar zitten ongetwijfeld de haringen in. Gelukkig voor hem ben ik daar dol op. Ik loop naar de keuken voor bordjes en even later verorberen we de haring, Gerrit met en ik zonder ui. Ik vind het een aparte manier om je voor te bereiden op een massage. Tussen het haringeten door kletst Gerrit verder over alles wat hem bezighoudt. Zo krijg ik een indruk hoe zijn leven eruitziet. Hij loopt graag bloot door zijn huis, zit veel achter zijn pc en houdt van lekker eten. Ook is hij altijd uit op koopjes en vertelt trots dat hij voor vijftien euro een jas bij een supermarkt heeft gekocht. Dat hij contacten heeft op internet en dan dingen over zijn seksleven deelt, vind

ik een beetje zorgelijk. Ik krijg dan het gevoel dat ik hem moet beschermen en heb hem gezegd dat hij moet oppassen wat hij allemaal vertelt. Hij zou ook graag willen dat ik bij hem aan huis kom, maar daar begin ik niet aan. Gelukkig vraagt hij het nu niet meer.

‘Zullen we beginnen Gerrit?’

Hij kleedt zich hier in de woonkamer uit, en dat is ongebruikelijk. De klanten doen dat altijd in de behandelkamer. Voor Gerrit maak ik een uitzondering, want hij heeft vanwege zijn handicap veel ruimte nodig.

Als hij zover is, stuur ik hem onder de douche en ik leg een antislipmatje voor hem neer. Ik moet er niet aan denken dat ik hem...